

Arrest

nr. 142 631 van 1 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 18 juni 2013, houdende enerzijds de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en anderzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat S. DEBRUYNE en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren op 18 oktober 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en vroegen op die dag asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Op 15 januari 2011 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 4 februari 2011 weigerde de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 19 februari 2011 diende de eerste verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) tegen de weigeringsbeslissing van de adjunct-commissaris-generaal. Op 28 april 2011 weigerde de Raad bij arrest nr. X eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij.

Op 7 maart 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag tot verblijfsmachtiging van de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 24 maart 2011 en op 16 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 10 april 2011 diende de tweede verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 7 maart 2011. Dit beroep is bekend bij de Raad onder het rolnummer X.

Op 8 september 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 juni 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag van de verzoekende partijen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk..

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.08.2012 werd ingediend en op 14.01.2013 werd aangevuld, door:

A.N. (...) en T.N. (...)

Kinderen:

L.N. (...), geboren op (...)2000; G.N. (...), geboren op (...)2003; A.N. (...), geboren op (...)2011

Nationaliteit: Armenië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op de artikel 8 van het EVRM maar ze tonen niet aan dat er nog andere gezinsleden van hen in België verblijven.

Het feit dat de kinderen van betrokkenen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar ze niet aantonen dat hun kinderen niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan.

Betrokkenen beroepen zich op een gebrek aan financiële middelen. Het staat hen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. ...Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor aanvaarden wij de bewering dat

betrokkenen geen middelen zouden hebben om vanuit Armenië naar Moskou te reizen niet als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen (betrokkenen zijn geïntegreerd, hebben Nederlands geleerd, zijn werkwilbig, hebben sociale banden en leggen steunbetuigingen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9§2 van de wet van 15.12.1980."

Op 18 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partijen en hun kinderen. Dit zijn thans de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat, niettegenstaande de verzoekende partijen in hun verzoekschrift melden dat ze meerdere beslissingen wensen aan te vechten, met name enerzijds de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds, de bevelen om het grondgebied te verlaten, het enig middel uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Aangezien de verzoekende partijen geen middel hebben ontwikkeld tegen de tweede en derde bestreden beslissing, namelijk de bevelen om het grondgebied te verlaten, is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht tegen deze bevelen gericht is.

Bijgevolg dient de Raad niet in te gaan op de exceptie van onontvankelijkheid die door de verwerende partij ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten werd opgeworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

"Miskenning van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur ondermeer algemeen beginsel: "rekening houden met alle pertinente elementen van een dossier en de redelijkheidsnormen..."

DVZ stelt :

" Betrokkenen beroepen zich op een gebrek aan financiële middelen. Het staat hen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige steun te krijgen voor de terugreis. Ook beschikt de IOM over een reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. De fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten : beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie /huur, extra bagage,..

DVZ gaat echter voorbij aan de realiteit in Armenië. IOM kan dan wel proberen wat ondersteuning te bieden bij terugkeer maar ook zij kunnen niet op tegen de corruptie in Armenië. Reïntegratie gaat er van uit dat er kansen zijn in Armenië en er een duwtje in de rug wordt gegeven om zich opnieuw te reïntegreren in Armenië. Er zijn echter geen kansen in Armenië en wel omwille van onderstaande redenen.

Corruptie in Armenië, een van de grootste problemen belemmert de economische ontwikkeling. Corruptie in Armenië situeert zich op alle niveaus maar het sterkst op het hoogste niveau. De echte corruptie gebeurt door de politici. Wie iets wil hebben moet ambtenaren omkopen , maar ook zij dienen hogere ambtenaren om te kopen.

Corruptie op het hoogste niveau heeft geleid tot een hoge mate van monopolisering, dit leidt tot armoede bij de bevolking. Het is immers zij die door de corruptie de rekeningen van de president dienen te betalen.

De grootste monopolie in Armenië zijn de politici, dit zijn : de president van Armenië, Sezh Sargsyan en zijn broer, Sashik Sargsyan. (Ru.ikipedia. org)

De levensstandaard in Armenië ligt heel hoog. De werkloosheid is ook zeer hoog. Het leven is duur en weinig mensen hebben uit werken voldoende inkomen om zelf instaan voor hun onderhoud. De meeste

Armeniërs die nog in Armenië verblijven , leven van het geld dat hen wordt opgestuurd door hun familie in het buitenland

Er is een enorme armoede in Armenië.

Er is ook een enorme kloof tussen rijk en arm in Armenië.

Het is zeer moeilijk om in Armenië om tegen een betaalbare prijs een woning te vinden.

"...Korte beschrijving van de huisvestings situatie

Volgens het verslag van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties (UNECE) hebben ongeveer 40.000 (5%) van de ongeveer 800.000 gezinnen in Armenië geen vast onderdak. Ongeveer 40% van hen leeft in tijdelijke onderkomens, meestal metalen containers, die "domics" worden genoemd. Slaapzalen en onveilige beschadigde huizen bieden onderdak aan 10% van deze gezinnen. Andere gezinnen leven in voormalige hotels, scholen en kleuterscholen die zijn omgevormd tot tijdelijke woningen. Naast gezinnen zonder vast onderdak zijn er duizenden gezinnen die behoefte hebben aan betere woonomstandigheden. Geschat wordt dat in totaal ongeveer 100.000 gezinnen ofwel geen vaste woning hebben ofwel in overbevolkte huizen wonen.

Hoewel er veel woningen worden gebouwd zijn de huizenprijzen afgelopen vijf jaar gestegen.

Dit heeft te maken met het feit dat er vooral huizen worden gebouwd voor welgestelde burgers. De prijsstijging in de huizenmarkt heeft ertoe geleid dat mensen met een laag inkomen en zelf s ook de middenklasse niet meeprofiteren van de groei in de woningmarkt.

De tekorten aan betaalbare woningen hebben zware materiële en psychologische gevolgen voor de samenleving..."

Volgens Forbes magazine Armenië was de tweede slechtste economie van de wereld in 2011. Geen wonder dat velen er leven van corruptie of van hetgeen familieleden in het buitenland opsturen.

In een interview heeft Charlez Aznavour, zanger afkomstig van Armenië nog eens op de pijnlijke realiteit van Armenië gewezen. De emigratie en de mafia. De Armeense overheid schiet sterk te kort en doet niets om zijn onderdanen te helpen.

"...Aznavour highlighted the two sorest realities of Armenia.

In his interview to Nouvelles d'Armenie Charles Aznavour higlighted the two sorest realities of Armenia - emigration and the mafia, first President of Armenia, leader of oppositional Armenian National Congress (ANC) Levon Ter-Petrosyan said to ANC rally on Thursday.

"My respect for him grew tenfold after this interview. Aznavour cruelly unveiled Armenian authorities, being their representative in Switzerland. Referring to current population of Armenia, he stressed that the numbers are exaggerated. Officials say 2 million 600 thousand but that's not true. In a short notice it will reach 1 million 800 thousand. When asked what the main reasonsfor emigration are, Aznavour stressed that the authorities do nothing to help the people.

"Just on the contrary, I know so many horrible stories about the mafia. Villagers cannot provide for themselves. The mafia must be shot. We cannot go on like this," he added..."
<http://www.news.az/articles/46133>

De realiteit in Armenië verhindert verzoeker om terug te gaan naar Armenië en zich daar langdurig te vestigen en de financiële middelen te verwerven om naar Moskou te gaan en daar een aanvraag te doen om naar België te komen omwille van de band ze met België hebben en de toekomst ze hun kinderen kunnen bieden in tegenstelling tot in Armenië.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen definieert de begrippen "bestuurshandeling", "bestuur" en "bestuurde" in het kader van deze wet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe om in de akten die binnen het toepassingsgebied van artikel 1 van deze wet vallen, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007 , nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar de feitelijke gegevens die er aan

ten grondslag liggen, met name dat de door de verzoekende partijen aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat zij hun aanvraag tot verblijf in België indienen. Er wordt hierbij gesteld dat de verwijzing naar artikel 8 van het EVRM niet dienstig is nu de betrokkenen niet aantonen nog andere gezinsleden te hebben in België. Verder motiveert de verwerende partij dat niet wordt aangetoond dat de kinderen in het land van herkomst niet naar school zouden kunnen gaan, dat het betrokkenen vrij staat een beroep te doen op reïntegratiesteun van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) zodat het ontbreken van financiële middelen om in Moskou een verblijfsaanvraag te gaan indienen niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard, en dat de overige elementen die de verzoekende partijen hebben aangehaald (integratie, Nederlandse taalkennis, werkbereidheid, sociale banden, steunbetuigingen) tot de gegrondheid behoren en niet in deze fase behandeld worden, maar het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek "conform artikel 9§2" van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen en begrijpen blijkt uit het feit dat zij in het verzoekschrift deze motieven gedeeltelijk citeren en inhoudelijk bekritisieren. De verzoekende partijen maken wat betreft de eerste bestreden beslissing dan ook geen schending aannemelijk van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen geven aan dat zij het niet eens zijn met de beoordeling gemaakt door de verwerende partij en leveren inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, die geen rekening zouden houden "met alle elementen van een dossier en de redelijkheidsnormen". Hiermee voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het past deze beweerde schending van de materiële motiveringsplicht te onderzoeken in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing in toepassing van dit artikel werd genomen

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen

via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De verzoekende partijen wijzen erop dat de bestreden beslissing voorbij gaat aan de realiteit in Armenië. Zij stellen dat de ondersteuning die de Internationale Organisatie voor Migratie biedt bij terugkeer, waarnaar in de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen, niet opweegt tegen de corruptie in Armenië, die zich op alle niveaus situeert en tot armoede bij de bevolking leidt. De verzoekende partijen verwijzen naar verschillende bronnen om aan te geven dat de economische situatie, de huisvesting en de corruptie in Armenië problematisch zijn. Zij besluiten dat de realiteit in Armenië hen verhindert terug naar Armenië te gaan en zich daar langdurig te vestigen en de financiële middelen te verwerven om naar Moskou te gaan en daar een aanvraag te doen om naar België te komen, omwille van hun band met België en de toekomst die ze hun kinderen in België kunnen bieden, in tegenstelling tot in Armenië.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben gesteld dat hun gebrek aan financiële mogelijkheden hen niet toelaat zich tot de Belgische ambassade in Moskou te richten om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De verzoekende partijen hebben deze bewering in hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet verder gestaafd.

In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij hierop het volgende geantwoord:

“Betrokkenen beroepen zich op een gebrek aan financiële middelen. Het staat hen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. ...Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor aanvaarden wij de bewering dat betrokkenen geen middelen zouden hebben om vanuit Armenië naar Moskou te reizen niet als een buitengewone omstandigheid.”

Deze motivering komt de Raad niet onredelijk voor. Met hun kritiek in het verzoekschrift slagen de verzoekende partijen er niet in deze motivering te weerleggen. Hun bewering dat ook de IOM “niet op kan” tegen de corruptie in Armenië staven zij niet. Waar de verzoekende partijen een verslag van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties citeren en stellen dat het zeer moeilijk is om in Armenië tegen een betaalbare prijs een woning te vinden, gaan zij eraan voorbij dat IOM ook reïntegratiesteun biedt met het oog op het verkrijgen van accommodatie, zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld. De verzoekende partijen wijzen verder in het verzoekschrift ook op de slechte economische toestand en de corruptie in Armenië, slechts gestaafd door verwijzingen naar wikipedia, Forbes magazine en een interview met Charles Aznavour. Deze vage en algemene verwijzingen kunnen niet in die mate aannemelijk maken dat de verzoekende partijen, ondanks reïntegratiesteun van IOM, niet over de nodige middelen zouden kunnen beschikken om in Moskou een verblijfsaanvraag in te dienen. De door de verzoekende partijen aangehaalde argumenten kunnen de Raad niet overtuigen om de motivering van de bestreden beslissing onredelijk te bevinden.

De verzoekende partijen wijzen in het verzoekschrift op hun band met België en op de toekomst die ze hun kinderen in België kunnen bieden, in tegenstelling tot in Armenië. De Raad wijst er echter op dat de verzoekende partijen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet hebben aangehaald en aannemelijk gemaakt dat ze hun kinderen in Armenië geen toekomst zouden kunnen bieden, zodat de verwerende partij thans niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien merkt de Raad op dat, gelet op de rechtspraak van de Raad van State, dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd die kan verantwoorden waarom de aanvraag niet kan worden ingediend bij de diplomatieke post bevoegd voor het land van herkomst (arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009). Hetzelfde kan worden gesteld over de band van de verzoekende partijen met België, nu de Raad van State in voormeld arrest heeft gesteld dat dergelijke elementen van integratie niet de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen, maar de gegrondheid van een dergelijke aanvraag, zodat de verwerende partij dit in de bestreden beslissing in redelijkheid kon stellen.

De verwerende partij kon dan ook in redelijkheid oordelen dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond waarom de verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU